

23. Medlemsstaterne bør i deres lovgivning fastsætte minimumsstørrelsen af ydelser ved invaliditet og alderdom samt til efterladte med henblik på at sikre en minimumslevofod.

24. Ydelser ved invaliditet og alderdom samt til efterladte bør reguleres periodisk under hensyntagen til ændringer i det almindelige lønniveau eller i leveomkostningerne.

25. Der bør under nærmere foreskrevne omstændigheder fastsættes højere ydelser, tillæg til ydelserne eller særlige ydelser til modtagere, hvis tilstand kræver stadig bistand af andre.

26. Ydelser, som en berettiget person ellers ville have ret til, bør ikke inddrages alene fordi den pågældende opholder sig uden for den pågældende medlemsstats territorium.